

på efterlønnen, skulle være den historisk største reform i nyere tid. Man kan sige, at så har Venstre i hvert fald en meget kort tidshorisont, for hvis man sammenligner nedskæringer på efterlønnen med det, der er lavet med kommunalreformen, så må man nok sige, at kommunalreformen er en langt større omvæltning af samfundet, end nedskæringer på efterlønnen vil være, selv om det også kan være slemt nok.

Kl. 15.20

Men nu får vi så langt om længe udligningsreformen, som sammenblander udligning og så den økonomiske del af kommunalreformen, og dermed bliver det jo svært for borgerne at gennemskue, hvad der er hvad. Hvad er de økonomiske konsekvenser af kommunalreformen, og hvad er konsekvenser af udligningsreformen? Det giver altså også et demokratisk problem, at man ikke tydeligt kan se, hvad det egentlig er, kommunalreformen kommer til at koste.

Dertil kommer så alt det, vi har været inde på under debatten, om, hvor skævt udligningsreformen rammer, og problemet med, at man mange steder er blevet tvunget til at sætte skatten ned i stedet for at kunne forbedre servicen.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at fra Enhedslistens side havde vi hellere set, at man havde sørget for, at der kom flere penge ud til kommunerne. Det er der, størstedelen af velfærdssydelseerne bliver udført, og derfor er der behov for, at man også får flere penge til at løfte den velfærd, som der er stort behov for.

Et af de tiltag, der for alvor kunne være med til at hjælpe mange af de trængte kommuner, var, at man lavede 100 pct. statsrefusion på overførselsindkomster. Det ville først og fremmest hjælpe de mennesker, som i dag bliver ramt af kassetænkning, når kommunerne skal finde ud af, om disse skal blive på kontanthjælp, sygedagpenge eller skal over på førtidspension. Det burde ikke være kassetænkning og statens refusionssatser, der var afgørende, men derimod hvad det er, det enkelte menneske har behov for.

Hvis man indførte 100 pct. statsrefusion, ville det samtidig også udligne de meget store sociale forskelle, der er mellem de kommuner, der har rigtig mange borgere, der er blevet udstødt af arbejdsmarkedet, og de kommuner, der har meget få. Så det mener vi ville have været en væsentlig del af en udligningsreform, som havde et socialt sigte.

Man kunne også gå ind og sige: Hvordan synes vi den kommunale økonomi skal være, hvis vi ønsker at fastholde kommunalt selvstyre, som

der bliver talt om i festtaler? I Enhedslisten synes vi faktisk, at det burde være sådan, at hver eneste kommune i landet havde penge nok til at leve op til de minimumskrav, der bliver stillet i lovgivningen. Når der bliver stillet krav om, at der skal være pasningsgaranti for alle børn, at der skal være et rimeligt niveau for de børn, og at der skal hjemmehjælp til ældre, der har behov for det osv., så skulle alle kommuner også have penge til at kunne leve op til det.

Derudover burde der være nogle penge til, at man kunne prioritere i kommunerne: Har vi nu lyst til at satse ekstra meget på biblioteker, eller har vi lyst til at satse ekstra meget på nogle flere idrætstimer i skolen, eller hvordan er det, vi gerne vil gå ind og prioritere? Desværre er hverdagen i mange kommuner jo, at man ikke engang har penge nok til at kunne leve op til de minimumskrav, som vi stiller i lovgivningen.

Dertil kommer, at man med det, man har gennemført her, har sagt, at nogle kommuner tvinges til at sætte skatten ned. Det undergraver fuldstændig det kommunale selvstyre, og det undergraver borgernes mulighed for demokratisk at bestemme, om de ønsker flere penge til privatforbrug eller flere penge til offentligt forbrug, altså flere penge til pædagoger og hjemmehjælpere og alle de andre ting, som folk har behov for.

For den virkelighed, som mange af os oplever, er jo, at pengene fosser ind i statskassen, og at flertallet af borgerne i Danmark har råd til mange flere ting, kan købe mange flere computere og fjernsyn osv., kan have et meget større privatforbrug, end man har haft nogen sinde før, men samtidig kan vi så se, at det offentlige forbrug slet ikke følger med, at der er nedslidte skoler, og at der er hjemmehjælpere og pædagoger, der skal løbe alt for stærkt, og som derfor bliver nedslidt i en alt for tidlig alder og ikke kan holde frem til den forjættede tilbagetrækningsalder, men må gå fra noget tidligere. Det synes vi er en helt forkert måde at bruge ressourcerne i samfundet på.

Vi synes, man skulle fordele det anderledes, sådan at når væksten kommer, så skal stigningen i det offentlige forbrug kunne følge med stigningen i det private forbrug, så skal vi have fordelt arbejdet imellem os, så der ikke er nogen, der bliver nedslidt af at skulle løbe alt for hurtigt, og andre, der bliver ødelagt af at være udstødt af arbejdsmarkedet og ikke måtte arbejde.

Men det ville jo være et helt andet samfund end det, regeringen arbejder på. For det, regerin-